

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/355/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2316217332
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2316217332.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: O. C., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom XXX XX B., D. XXX/X, zastúpený: JUDr. Boris Štanglovič, advokát so sídlom 927 01 Šaľa, Jarmočná 2264/3, proti žalovanému: Západoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., so sídlom 949 60 Nitra, Nábrežie za hydrocentrálou 4, IČO: 36 550 949, zastúpený: Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s.r.o., so sídlom 811 07 Bratislava, Mickiewiczova 2, IČO: 35 951 087, o určení, že žalobca nie je povinný plniť dlh, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17C/321/2016-117 zo dňa 13.09.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že žalobca nie je povinný plniť dlh voči žalovanému vyplývajúci z faktúry č. 8630038336 splatnej 21. 7. 2016 a to v časti fakturovanej sumy vo výške 2912,60 eura. Vo výroku II. určil, že žalobca nie je povinný plniť dlh voči žalovanému vyplývajúci z faktúry č. 3016630183 splatnej 22. 8. 2016 a to v časti fakturovanej sumy vo výške 114,46 eura. Vo výroku III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Slovenskej republike na účet tunajšieho súdu súdny poplatok za podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia vo výške 33,- eur a súdny poplatok za podanú žalobu vo výške 181,50 eura, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo výroku IV. súd priznal žalobcovi voči žalovanému náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Rozhodnutie odôvodnil súd prvej inštancie použitím § 28 ods. 3, 5, 8, 9, 10, § 30 ods. 1, 2, 4 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a verejných kanalizáciách, § 19 ods. 5 zákona č. 142/2000 Z.z. o metrológii, § 3 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ako aj procesnými ustanoveniami § 137 písm. c) CSP.

3. Vecne súd argumentoval tým, že žalobu podala aktívne vecne legitimovaná osoba proti pasívne vecne legitimovanej osobe, pričom sa jedná o žalobu podľa § 137 písm. c) CSP. V danom prípade, ešte pred začatím konania samotného, žalovaný odpojil žalobcu od prívodu pitnej vody, v dôsledku čoho si žalovaný nemohol vykonávať základné hygienické návyky a nemal k dispozícii pitnú vodu, bez ktorej žalobca nemôže v dnešnej dobe reálne existovať. Preto sa žalobca dôvodne domáhal aj nariadenia neodkladného opatreniam a následne touto žalobou aj určenia, že nie je povinný plniť dlh voči žalovanému. S poukazom na § 3 OZ súd dospel k záveru, že konanie žalovaného v tomto spore bolo

v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný mal vedomosť o prebiehajúcom súdnom konaní, napriek tomu sporný vodomer preciachoval a následne nainštaloval u iného odberateľa. To, že k namontovaniu došlo s odstupom deviatich mesiacov od doručenia žaloby žalovanému nasvedčuje tomu, že žalovaný nebol odkázaný na použitie tohto konkrétneho vodomeru a neexistovala ani objektívna prekážka, pre ktorú by nemohol vodomer poskytnúť na účely súdneho konania; takéto jeho konanie súd považuje za zneužitie svojho postavenia na trhu a za znemožnenie akéhokoľvek vykonania dokazovania o tom, či žalovaný oprávnenne vystavil faktúru pod číslom 8630038336 a následne aj faktúru za preskúšanie meradla vo výške 114,46 eura (faktúra číslo 3016630183). Pokiaľ by sa žalobca touto žalobou nedomáhal určenia, že nie je povinný plniť dlh voči žalovanému, súd vyjadruje presvedčenia, že pred uplynutím premičacej doby by sám žalovaný pristúpil k podaniu žaloby o zaplatenie fakturovanej sumy. Aj preto si žalovaný musel byť vedomý toho, že predmetom konania bude posúdenie oprávnenosti fakturovania sumy 2.955,08 eura za vodné, stočné a zrážky a sumy 114,46 eura za úradné preskúšanie meradla. Aj v tomto kontexte je potom postup žalovaného nepochopiteľný, účelový a súd preto dospel k záveru, že k takémuto postupu došlo zámerne, aby nemohol byť meradlo znalecky a objektívne posúdené. Súd má pochybnosti o objektivite metrologického posudku (č. I. 21 spisu), nakoľko takýto posudok nemá náležitosti znaleckého posudku, čo znovu vedie k záverom, že súd by v každom prípade musel dať meradlo znalecky posúdiť, čo však v súčasnej dobe už nie je možné. Týmto svojim konaním žalovaný znemožnil vykonať akékoľvek dokazovanie v naznačenom smere. Keďže žalovaný pristúpil k prerušeniu dodávky vody, zároveň však na súd nepodal žalobu o zaplatenie fakturovanej sumy, žalobca sa dostal do stavu tiesne a do stavu právnej neistoty, ktorú mohol riešiť jedine podaním žaloby podľa § 137 písm. c/ CSP vrátane negatívneho petitu žaloby. Naliehavý právny záujem podľa § 137 písm. c/ CSP je daný, pretože tu existuje aktuálny stav objektívnej právnej neistoty medzi žalobcom a žalovaným, ktorý je ohrozením žalobcovho právneho postavenia a ktorý nemožno iným právnym prostriedkom odstrániť. Súd z predložených listinných dôkazov nemal za objektívne preukázané, v akom množstve žalobca naozaj odobral a odviezol vodu, nakoľko súd nemohol v dôsledku správania žalovaného vykonať znalecké dokazovanie. V dôsledku toho potom súd nemohol ani preskúmať výšku fakturovanej sumy ani dôvodnosť fakturácie úradného preskúšania meradla. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako to vyplýva z enunciatu a výrokmi I. a II. určil, že žalobca nie je povinný plniť dlh voči žalovanému. Keďže žalovaný nespochybnil výpočet žalobcu ohľadne výšky sumy, ktorú nie je povinný platiť (2912,60 eura) z faktúry č. č. 8630038336, súd v tejto časti dokazovanie nevykonával, nakoľko sa dokazujú len sporné skutočnosti.

4. Súd zároveň zaviazal žalovaného aj na zaplatenie súdneho poplatku (výrok III.) za vydané neodkladné opatrenie (uznesenie pod č.k. 17C/321/2016 - 66 zo dňa 24. 5. 2017), keď vyhovel návrhu žalobcu na nariadenie nedokladaného opatrenia, ako aj za podanú žalobu, keďže jej súd vyhovel. Žalobca vystupuje v tomto spore v pozícii spotrebiteľa, nakoľko žalovaný vo vzťahu k žalobcovi konal v rámci svojho predmetu podnikania, pričom žalobca vystupoval v rámci tohto vzťahu ako fyzická osoba. Z tohto dôvodu žalobca je v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov oslobodený od súdneho poplatku, nakoľko sa domáha ochrany svojich práv ako spotrebiteľ. Súdný poplatok za podanú žalobu predstavuje 6 % zo sumy 2912,60 eura + 114,46 eura, t. j. zo sumy 3027,06 eura - podľa § 7 ods. 11 zaokrúhlene zo sumy 3027,- eur - t. j. 181,62 eura, podľa § 7a písm. c/ sa potom zaokrúhľuje na sumu 181,50 eura. Súdný poplatok z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia je určený pevnou sumou 33,- eur. O nároku žalobcu na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, pričom žalobca bol v konaní plne úspešný.

5. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalovaný, z dôvodu uvedeného v § 365 ods. 1 písm. b) f) a h) CSP, navrhujúc jeho zmenu tak, že odvolací súd žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania. Odvolateľ nesúhlasí so záverom súdu o posúdení jeho konania ako rozporného s dobrými mravmi. Presný postup v prípade, ak má odberateľ (žalobca) pochybnosti o správnosti údajov meradla alebo zistí poruchu na meradle, vlastníkom ktorého je žalovaný, upravuje Zákon o vodovodoch v § 30, podľa ktorého: „Ak má odberateľ pochybnosti o správnosti údajov meradla alebo zistí poruchu na meradle, má právo požiadať vlastníka verejného vodovodu o jeho preskúšanie. Vlastník verejného vodovodu je povinný do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti zabezpečiť preskúšanie meradla podľa osobitného predpisu. Výsledok preskúšania vlastníkom verejného vodovodu neodkladne písomne oznámi odberateľovi.“ Týmto osobitným predpisom bol v rozhodnom čase zákon č. 142/2000 Z. z. o metrologii, jeho § 9 ods. 5 ustanovuje, že: „Metrologickú kontrolu vykonáva ústav (t. j. Slovenský metrologický ústav) alebo právnická osoba určená úradom (ďalej len "určená organizácia"). Vo vymedzenom rozsahu metrologickú kontrolu vykonávajú

aj podnikatelia alebo iné právnické osoby, ktoré boli rozhodnutím úradu autorizované podľa § 24 (ďalej len "autorizovaná osoba")." Celý vyššie uvedený zákonný postup zo strany Žalovaného ako vlastníka Meradla voči Žalobcovi ako odberateľovi bol zachovaný a splnený. Žalovaný dal sporné Meradlo preskúšať zákonom ustanovenému subjektu - Slovenskému metrologickému ústavu, ktorý následne vypracoval Metrologický posudok, v ktorom konštatoval, že Meradlo vyhovuje technickým a metrologickým požiadavkám. Ani Zákon o metrologii a ani žiadny iný platný právny predpis neukladá Žalovanému povinnosť dať Meradlo opätovne preskúšať po tom, čo po preskúšaní vykonanom v zmysle zákona vyhovelo všetkým požiadavkám. Bolo by to nepochybne aj v rozpore s akoukoľvek logikou, vzhľadom k tomu, že Metrologický posudok (vypracovaný nezávislým a zákonom povereným subjektom) potvrdil správnosť Meradla. Pokiaľ by Žalovaný mal vyhovieť každému odberateľovi, ktorý je z akéhokoľvek subjektívneho dôvodu nespokojný s výsledkom metrologického posudku a uchovávať meradlá na prípadné ďalšie preskúšanie nad rámec zákona, predstavovalo by to pre neho neopodstatnenú záťaž, ktorá nie je vyžadovaná žiadnymi platnými právnymi predpismi. Preciachovanie a následne nainštalovanie Meradla u iného spotrebiteľa, po tom, čo bolo Meradlo preskúšané, je úplne bežný postup, keďže podľa platných právnych predpisov nie je potrebné osobitne uchovávať preskúšané meradlá a nepoužívať ich. Rovnaký názor je prijatý aj ustálenou aplikačnou praxou, podľa ktorej nemožno aktom aplikácie práva konštituovať doteraz neexistujúce povinnosti vlastníkom. Teda nie je možné odôvodňovať uloženie vlastníkovi neexistujúcej povinnosti (vyplývajúcej zo zákona alebo zo zmluvy) odkazom na ustanovenia § 3 ods. 1 (napr. Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 06.03.2008 so sp. zn. II. ÚS 625/05, Nález Ústavného súdu Českej republiky zo dňa 19.10.2006 so sp. zn. I. ÚS 374/04). Vzhľadom aj na uvedený Nález možno konštatovať, že nevydanie Meradla Žalobcovi na ďalšie preskúšanie (nakoľko už bolo preskúšané v zmysle platných právnych predpisov) nemôže byť kvalifikované ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko takúto povinnosť Žalovanému žiadny zákon neukladá, pričom zároveň je nutné brať do úvahy aj fakt, že Žalovaný si všetky povinnosti, ktoré mu zákon v tejto súvislosti (naopak) ukladá, riadne splnil. Nezávislé preskúšanie Meradla zo strany Žalovaného nepochybne zabezpečené bolo, a to plne v súlade so zákonom. Konanie Žalovaného, ktorý postupoval striktnie podľa platných právnych predpisov, preto nemôže byť kvalifikované ako konanie v rozpore s dobrými mravmi ako nesprávne vyvodil súd.

6. Nesprávny je aj záver súdu, že Žalovaný svojím konaním zneužil svoje postavenie na trhu a znemožnil akékoľvek vykonanie dokazovania o tom, či Faktúry 1 a 2 boli vystavené oprávnene. Pojem zneužitia postavenia na trhu definuje zákon č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže v § 8 ods. 2. S poukazom na citovaný Zákon o ochrane hospodárskej súťaže je zrejmé, že Žalovaný sa nedopustil žiadneho konania, ktoré by naplnilo zákonné kritériá zneužitia dominantného postavenia na trhu, preto je záver súdu nezákonný, resp. bez akejkoľvek opory v platných právnych predpisoch. Vzhľadom k uvedenému preto v Rozsudku úplne absentuje, na základe akého konkrétneho zákonného ustanovenia súd považoval konanie Žalovaného za zneužitie svojho postavenia, resp. toto označenie nijakým právne relevantným spôsobom neodôvodnil. Považovať konanie Žalovaného spočívajúce v jeho riadnom splnení všetkých povinností, ktoré mu zákon v posudzovanom prípade ukladá, za zneužitie jeho postavenia na trhu, považujeme za absurdné. Presvedčenie súdu, že pokiaľ by sa žalobca touto žalobou nedomáhal určenia, že nie je povinný plniť dlh voči žalovanému, pred uplynutím premĺčacej doby by sám žalovaný pristúpil k podaniu žaloby o zaplatenie fakturovanej sumy, a aj preto si žalovaný musel byť vedomý toho, že predmetom konania bude posúdenie oprávnenosti fakturovania sumy 2955,08 eura za vodné, stočné a zrážky a sumy 114,46 eura za úradné preskúšanie meradla, považuje Žalovaný na účely tohto súdneho konania za absolútne irelevantné a zmätočné, nakoľko pre rozhodovanie o Žalobe nemá žiadny význam, keďže ide o hypotetické domnienky súdu ohľadom možného budúceho, t. j. neexistujúceho súdneho konania, resp. o priebehu jeho dokazovania (nehovoriac o tom, že Žalovaný by si v takomto konaní len uplatňoval svoj zákonný nárok...).

7. Rovnako aj záver súdu o tom, že konanie Žalovaného predstavuje zámerné zmarenie znaleckého a objektívneho posúdenia Meradla, je nesprávny a absolútne neopodstatnený. Veď predsa sám Žalovaný dal Meradlo objektívne posúdiť, a to zákonným spôsobom a subjektu, ktorý mu ustanovuje priamo Zákon o metrologii. Tento názor súdu by mal svoje opodstatnenie jedine v tom prípade, ak by Žalovaný odmietol dať Meradlo na preskúšať a následne by ho preciachoval a nainštaloval ďalšiemu odberateľovi. Opísaná situácia však nenastala. Žalovaný dal Meradlo riadne preskúšať v súlade so zákonom, čo svedčí o tom, že Faktúry 1 a 2 boli Žalobcovi vystavené opodstatnene. K žiadnemu zmareniu objektívneho posúdenia Meradla zo strany Žalovaného nikdy nedošlo. Názoru súdu, že dôvodnosť Faktúry 1 a 2 možno objektívne preukázať len znaleckým posudkom je v priamom rozpore s ust. CSP. Metrologický

posudok, ktorý dal Žalovaný vypracovať, tak ako mu to ukladá Zákon o vodovodoch, je relevantný dôkaz preukazujúci dôvodnosť pohľadávky Žalovaného voči Žalobcovi a súd na úkor Žalovaného hrubo pochybil, keď na tento dôkaz vôbec neprihliadal. V tejto súvislosti Žalovaný poukazuje aj na právoplatný Rozsudok Okresného súdu Topoľčany zo dňa 23.06.2014 so sp. zn. 7C/82/2014, ktorý posudzuje obdobný prípad a v ktorom súd uvádza nasledovné: „Súd sa stotožnil s námietkou odporcu, že v danom prípade nemal meradlo posudzovať znalec Ing. Leška, ktorý je znalcom v odbore kriminalistika, odvetvie mechanoskopia, nakoľko v zmysle § 15 zákona č. 142/2000 Z.z., overenie určeného meradla vykonáva Slovenský metrologický ústav (SMÚ). Preto navrhovateľ mal predložiť určené meradlo na metrologickú kontrolu SMÚ a potom na základe výsledku kontroly určeného meradla je možné objektívne posúdiť, či ide o neoprávnený odber podľa ustanovenia § 59 ods. 1 písm. d) zákona č. 656/2004 Z.z... Podstatná je však skutočnosť, že znalecký posudok vyhotovovala osoba, ktorá na to nebola oprávnená.“ Uvedený záver a konštatovanie súdu neboli nikdy spochybnené. S poukazom na vyššie uvedený rozsudok Žalovaný konštatuje, že overenie určeného meradla je možné vykonať len prostredníctvom subjektov uvedených v Zákone o metrologii, a to Slovenským metrologickým ústavom, určenou organizáciou alebo autorizovanou osobou. Práve priamym zákonným ustanovením týchto konkrétnych subjektov má byť zabezpečené odborné a nezávislé preskúšanie meradiel.

8. Tvrdenie súdu o tom, že Meradlo môže byť objektívne posúdené len znaleckým dokazovaním, je jednak tvrdenie bez akéhokoľvek zákonného opodstatnenia a jednak tvrdením v rozpore s platným Zákonom o vodovodoch. K súdom uvedenému výroku, že „Meradlo by súd musel dať v každom prípade znalecky posúdiť“ zároveň poukazujeme aj na § 206 CSP: „Ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd na návrh vyžiada odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby.“ a § 207 CSP, podľa ktorého „Ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky, a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca. Ak súd ustanovil viacerých znalcov, môžu vypracovať spoločný posudok.“ V súdnom konaní bol predložený Metrologický posudok, ktorý vyhotovil subjekt (Slovenský metrologický ústav), ktorého na túto činnosť ustanovuje priamo Zákon o metrologii. Avšak súd ho pri rozhodovaní o Žalobe vôbec nebral do úvahy, resp. v priamom rozpore s obsahom Metrologického posudku súd vyvodil záver, že pohľadávka Žalovaného voči Žalobcovi je neopodstatnená. Žalovaný má za to, že Metrologický posudok dostatočne preukazuje skutočnosti potrebné na rozhodnutie o Žalobe. Nakoľko v predmetnom spore nebolo potrebné posudzovať žiadne vedecké poznatky a ako už bolo uvedené, na vykonávanie posudzovania meradiel zákon priamo ustanovuje konkrétne subjekty, vyhotovenie znaleckého posudku požadovaného Žalobcom a samotným súdom považuje Žalovaný s odvolaním sa aj na hospodárnosť konania za zbytočné a neefektívne a hlavne bez právnej opodstatnenosti. Žalovaný preto uvádza, že súd mal pri posudzovaní Žaloby nepochybne vychádzať z obsahu Metrologického posudku. Súd v odôvodnení Rozsudku vôbec neuviedol, prečo na Metrologický posudok, ktorý vyhotovil priamo zákonom ustanovený subjekt, vôbec neprihliadal, resp. ako sa s jeho znením a výsledkom vysporiadal. Týmto konaním súdu došlo k hrubému a bezprecedentnému porušeniu práva Žalovaného na spravodlivý súdny proces, ktorého imanentnou súčasťou práva je aj riadne odôvodnenie Rozsudku. To, že výsledkom reklamačného konania Meradla má byť podľa Zákona o vodovodoch práve Metrologický posudok a nie znalecký posudok, súd nijakým spôsobom nezohľadnil, resp. sa tým ani nezaoberal, čím úplne odignoroval osobitnú zákonnú úpravu reklamačného konania. Vzhľadom na uvedené je preto porušenie práva Žalovaného na spravodlivý proces zo strany súdu o to závažnejšie.

9. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril písomne, s rozhodnutím súdu prvej inštancie sa v plnej miere stotožňuje. Má za to, že tvrdenia žalovaného sú účelové s cieľom poškodiť žalovaného ako spotrebiteľa, pričom o celkovom konaní žalovaného v rozpore s dobrými mravmi svedčí najmä v konaní rozoberané zničenie dôkazu. Navrhujem preto napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“), účinného od 01.07.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávnenou osobou (§ 359 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 C.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 C.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 C.s.p.), vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania či doplnenia dokazovania (§ 383 a § 384 C.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v dôsledku čoho je namieste rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny s použitím § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdiť.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i vo veci samej správne právne posúdil.

13. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v prevažnom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci samej, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi, ktorá vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové podstatné skutkové či právne argumenty než tie, ktoré uviedla už pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal.

14. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd sa s týmto odôvodnením súdu v prevažnej miere stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné:

15. Zásadnou spornou otázkou, ktorá tvorí i predmet odvolacieho prieskumu, je posúdenie toho, či bolo dôvodné vyhovieť určovacej žalobe žalobcu, ktorý žiadal určiť, že nie je povinný plniť dlh žalovanému vyplývajúci z dvoch faktúr, z dôvodu spornosti nameraného množstva dodanej vody.

16. Dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie bolo preukázané, že žalovaný vystavil dňa 30. 6. 2016 žalobcovi faktúru č. 8630038336 vo výške 2.955,08 eura, ktorou mu vyfakturoval vodné, stočné a zrážky za obdobie od 1. 1. 2016 do 27. 6. 2016. Podľa žalovaným vystavenej faktúry mal žalobca od žalovaného za uvedené obdobie odobrať pitnú vodu v množstve 1314 m³ a mal mu odviešť odpadovú vodu v množstve 1338,943 m³, zrážky boli fakturované v množstve 24,943 m³. Žalobca podal v zmysle § 30 ods. 1 zákona č. 442/2002 Z.z. žiadosť o úradné preskúšanie meradla pretečeného množstva vody. Na základe tejto žiadosti bol dňa 27. 6. 2016 demontovaný vodomer žalobcu. Listom žalovaného zo dňa 8. 8. 2016 bol žalobca informovaný, že bol jeho vodomer č. DN20 - 07 653556 odborne posúdený, pričom vyhovuje technickým a metrologickým požiadavkám. Následne dňa 8. 8. 2016 žalovaný vystavil žalobcovi faktúru č. 306630183 vo výške 114,46 eura, ktorou vyfakturoval žalobcovi práce súvisiace s preskúšaním meradla. Listom zo dňa 22. 9. 2016 vyzval žalobca žalovaného, aby mu žalovaný obratom odoslal na adresu jeho advokátskej kancelárie merač pretečeného množstva studenej vody typ 620, výrobné číslo 07 653556 za účelom vypracovania nezávislého znaleckého posudku ohľadom funkčnosti tohto prístroja. Na uvedenú výzvu žalovaný nereagoval, merač žalobcovi neodoslal. Žalovaný dal vodomer preciachovať dňa 18. 7. 2017 a namontoval ho novému odberateľovi dňa 26. 7. 2017. Urobil tak aj napriek tomu, že už mal vedomosť (viac ako 9 mesiacov) o prebiehajúcom súdnom konaní, nakoľko žaloba bola žalovanému doručená dňa 13. 10. 2016. V rokoch 2014 - 2015 žalovaný dodával vodu žalobcovi a žalobcovi vystavil faktúry pod č. 8430101890 a č. 8530076433 tak, ako je uvedené v žalobe.

17. Žalobca sporoval žalovaným vyfakturované údajne odobraté množstvo pitnej vody, ako aj údajne odvedené množstvo odpadovej vody, ktoré nezodpovedá realite a uvedené množstvá jednoznačne neodobral, resp. neodviedol. Tento fakt podporujú aj v minulosti žalovaným vystavené faktúry za vodné,

stočné a zrážky č. 8430101890 za obdobie od 1. 7. 2014 do 31. 12. 2014 a č. 8530076433 za obdobie od 16. 6. 2015 do 31. 12. 2015. Z týchto faktúr je evidentné, že v porovnateľnom období nameral žalovaný žalobcovi odobraté množstvo pitnej vody v množstve 189 m³, resp. 66 m³, a odvedené množstvo odpadovej vody v množstve 189 m³, resp. 66 m³. Z uvedeného teda vyplýva, že v ostatnom fakturovanom období žalovaný vyfakturoval žalobcovi množstvá odobratej ako aj odvedenej vody takmer 20 násobne vyššie, ako v predošlom fakturovanom období, čo je objektívne nereálne. V prípade reálnosti tak vysokého odberu pitnej vody by musel žalobca zavlažovať pole, prípadne napustiť niekoľko plaveckých bazénov. Žalobcova záhrada nie je udržiavaná a teda nie je ani zavlažovaná a žalobca nemá v predmetnej záhrade inštalovaný bazén. Z týchto skutočností vypláva, že v prípade vodného a stočného žalobcu za obdobie od 1. 1. 2016 do 27. 6. 2016 došlo k chybnému zaznamenaniu odberu pitnej vody a odvodu odpadovej vody. Preto žalobca žiadal nariadiť znalecké dokazovanie a do konania pribrať znalca, ktorý posúdi správnosť merania vodomeru žalovaného (typ 620, výrobné číslo 07653556) za obdobie 1. 1. 2016 až do 27. 6. 2016. Pri prietoku batérie 10 l/min (pričom sa jedná o priemerný maximálny prietok domácich vodovodných batérií) by žalobca musel mať jednu vodovodnú batériu naplno otvorenú po dobu 91 dní a 6 hodín v meranom období, čo je absolútnym nezmyslom. Z uvedeného je teda evidentné, že žalovaným vyfakturované množstvo odobratej pitnej vody ako aj odvedenej odpadovej vody nezodpovedá realite, a preto ani nemá žalobca dlh voči žalovanému za vodné, stočné a zrážky za obdobie od 1. 1. 2016 do 27. 6. 2016 vo výške 2955,08 eura.

18. V zmysle § 132 ods. 1, § 185 a nasl. CSP účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie sporové strany sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

19. Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na sporových stranách. Strana, ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

20. Hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

21. Súd prvej inštancie túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie.

22. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok (vzhľadom na obsahovo a významovo podobnú úpravu Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 možno vychádzať z rovnakých záverov) ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí

súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

23. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

24. V prejednávanom spore z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca reklamoval faktúru za obdobie 01.01.-27.06.2016, keď namietal nesprávnosť nameraného množstva vody. Žalovaný postupoval v súlade s ust. § 30 zákona č. 442/2002 Z.z. a zaslal meradlo na preskúšanie subjektu určenému zákonom, t.j. Slovenskému metrologickému ústavu, ktorý vydal metrologický posudok, podľa ktorého predmetné meradlo vyhovuje technickým a metrologickým požiadavkám. Za danej situácie bolo jedinou možnosťou žalobcu, ako preukázať nesprávnosť nameraného množstva vody, resp. vadnosť meradlo, vypracovanie znaleckého posudku na preskúmanie meradla, resp. ďalších relevantných okolností správnosti či nesprávnosti fakturácie dodaného a odvedeného množstva vody. Možnosť takéhoto dokazovania zmaril žalovaný tým, že predmetné meradlo dal preciachovať a namontoval ho inému zákazníkovi, a to v čase, keď žalovaný mal vedomosť o prebiehajúcom spore so žalobcom. Žalovaný tak svojím konaním zmaril žalobcovi možnosť preukázať vadnosť vodomeru a nesprávnosť fakturácie.

25. Žalovaný síce správne argumentuje tým, že postupoval v súlade so zákonom č. 442/2002 Z.z. a dal meradlo preskúšať Slovenskému metrologickému ústavu, ktorý vydal metrologický posudok. Na druhej strane však nemožno protistrane uprieť právo namietat správnosť metrologického posudku a právo navrhnúť jeho znalecké preskúmanie. Ako bolo už uvedené vyššie, žalovaný túto možnosť zmaril tým, že predmetné meradlo dal preciachovať a odovzdal ho inému zákazníkovi. Za situácie, keď žalobca relevantne spochybnil a sporoval správnosť fakturácie, poukazujúc na nereálne množstvo fakturovanej vody, vychádzajúc z fakturácie z predchádzajúcich období, prešlo bremeno tvrdenia a aj dôkazné bremeno na žalovaného, ktorý predložil ako jediný dôkaz preukazujúci správnosť fakturácie metrologický posudok. Žalobca nesúhlasil s jeho záverom a navrhol znalecké dokazovanie, ktoré sa nemohlo uskutočniť z dôvodu preciachovania vodomeru. Vyhodnotiac takto vykonané dokazovanie dospel odvolací súd v zhode so záverom súdu prvej inštancie k tomu, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno preukázania správnosti fakturácie dodaného a odvedeného množstva vody, keď síce predložil metrologický posudok o správnosti meradla, znemožnil však jeho ďalšie znalecké preskúmanie a ani ničím ďalším nevyvrátil relevantnú pochybnosť a spornosť fakturovaného množstva vody. Podľa

odvolacieho súdu bolo potrebné zohľadniť relevantnú argumentáciu žalobcu, že fakturované množstvo vody nemohlo zodpovedať reálnej spotrebe, keď 20-násobne prevýšilo spotrebu za predchádzajúce obdobie, pričom takto enormne zvýšená spotreba vody nebola ničím preukázaná (napr. porucha potrubia, zavlažovanie záhrady, napúšťanie bazéna).

26. Zároveň bolo potrebné prihliadnuť aj na spotrebiteľský charakter prejednávaného sporu. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej zmluvnej strany a neprípustnosti zneužívania monopolného postavenia dodávateľov ako tzv. silnej zmluvnej strany. Postavenie slabšej zmluvnej strany vyplýva zo skutočnosti, že spotrebiteľ nemá možnosť individuálne ovplyvniť obsah zmluvy vopred pripravenej dodávateľom. V prípade dodávania vody nemá ani možnosť si vybrať iného dodávateľa. Vychádza sa tiež z toho, že spotrebiteľ dobromyseľne uzaviera zmluvu a právom očakáva, že dodávateľ ako odborník - "profesionálne znalý podnikateľ" dodáva tovar alebo služby so zárukou kvality. Uvedené je potrebné premietnuť aj do procesu dokazovania, keď spotrebiteľ sa môže ocitnúť v dôkaznej núdzi práve v dôsledku konania dodávateľa, tak ako tomu bolo aj v prejednávanom spore. Preto ak spotrebiteľ relevantne spochybní a sporuje postup dodávateľa, je dodávateľ povinný preukázať, že postupoval v súlade s právom.

27. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a súd prvej inštancie jej správne vyhovel, pričom k takémuto záveru odvolací súd dospel aj bez toho, aby posudzoval súlad konania žalovaného s dobrými mravmi či zneužitie jeho postavenia na trhu.

28. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalovaného, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

29. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovaného odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej vo výrokoch I. a II., vrátane vecne správneho a odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého výroku III. o poplatkovej povinnosti a výroku IV. o náhrade trov konania, v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

31. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a § 396 ods. 1 C.s.p. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 C.s.p.).

32. O výške náhrady trov prvoinštančného ako aj odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

33. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).